

[Økonomiministeren.]

oliekrisen har fået en række af konklusionerne til at fremstå som lovlig optimistiske, og det er utvivlsomt forfatterne af redegørelsen de første til at erkende, og man må jo sige, at denne erkendelse, som jeg også var inde på i tirsdags, ikke på nogen måde stiller de politiske problemer, vi står over for, i et lysere skær.

Jeg vil i øvrigt gerne anerkende den grundighed og alvor, hvormed mange af de politiske partier — jeg må måske bl. a. nævne socialdemokratiet — har taget redegørelsens konklusioner op til en vurdering og har gjort sig klart, hvilken stilling man måtte tage til de mange forskellige vigtige problemer, der er omtalt i redegørelsen.

Som jeg fortolker første runde af debatten, er et stort flertal af partierne her i salen indstillet på at være med i et samarbejde på forskellige fronter i den kommende tid for at tage den udfordring op, som vi præsenteres for i redegørelsen. Jeg kan konstatere, at der er bred tilslutning til den tanke, jeg gav udtryk for i min redegørelse i tirsdags, om et fastere samarbejde, dels med kommunerne og amtskommunerne, dels med erhvervenes og arbejdsmarkedets organisationer. Men det er naturligvis rigtigt, som hr. Dahlggaard sagde, at de afgørende problemer i denne sag ligger i formerne for dette samarbejde og viljen til samarbejde. Jeg understregede for så vidt også dette i tirsdags, idet jeg sagde, at opgavernes løsning kræver et politisk samarbejde, ikke blot om nødvendige kortsigtede indgreb, men, hvad der stiller endnu større krav, også om en langsigtet politik. Jeg vil gerne gentage dette her og understrege, at det er meget langt fra mig at undervurdere alvoren i de samarbejdsproblemer, der ligger her.

De udtalelser, som er faldet under debatten indtil nu, åbner muligheder for et samarbejde, og regeringen vil gøre sin del af arbejdet for at få udnyttet disse muligheder, men ingen skal være blind for, at det gøres ikke med almindeligt holdte deklamationer om samarbejdsvilje. De har — det ved vi jo alle med hinanden — en begrænset rækkevidde, den dag man kommer til forhandlinger om konkrete beslutninger, hvor synspunkter og interesser jo nu engang er forskellige.

Regeringen vil i den nærmeste fremtid lægge forslag frem til en skattereform, og der bliver altså i meget nær fremtid en debat omkring dette ved første behandling, og der vil i skatte- og afgiftsudvalget jo være nok at tage fat på sommeren igennem. Vi vil i denne sammenhæng lægge tanker om en reform af lovbundne udgifter frem.

Jeg bemærkede her hr. Enggaards udtalelse om, at det politisk-økonomiske udvalg vil drøfte udgiftsproblemer sommeren igennem, og jeg kan tilføje, at der jo til efteråret som nævnt vil komme et totalbudget for hele den offentlige sektor. Tanken er, at det skal følges op, så snart det måtte blive muligt, med 3-årige bugetoverslag for hele sektoren.

Der bliver altså sat et arbejde i gang på disse vigtige områder, og jeg mener, vi skal holde hinanden til ilden, sådan at der ikke er nogen risiko for, at PP II kommer ud for samme skæbne, som forgængerens fik for tre år siden.

Spørgsmålet om kapitalmarkedets struktur er fremdraget fra flere sider, bl. a. af hr. Per Hækkerup. Der bliver lejlighed, har jeg forstået, til at drøfte dette spørgsmål i det politisk-økonomiske udvalg i nær fremtid, og dér har vi jo allerede været inde på vurderingen af det forslag, det radikale venstre og socialdemokratiet har fremlagt om indeksreguleret opsparing. Hr. Per Hækkerup var inde på, at denne vurdering burde foretages meget hurtigt. Jeg kan kun sige, at jeg ikke tror, det er muligt at klare de meget alvorlige og ganske omfattende problemer ordentligt af inden for et par uger eller tre. Det må nok nødvendigvis være sådan, at det først kan ligge klart til folketingets behandling til efteråret. Men vi kan vende tilbage til det i udvalget.

Der er jo en vidtgående enighed om, og det lægges der jo stærkt op til i PP II-redegørelsen, at der er behov for en større opsparing både i erhvervsliv og hos lønmodtagere, hvis investeringsbehovene skal klares. Mere kniber det naturligt nok med enigheden, når det gælder de midler, man kan tage i anvendelse for at nå målet.

Jeg bemærkede hr. Per Hækkerups udtalelser på dette område om det økonomiske demokrati og udtalelsen om, at det socialdemokratiske ØD-forslag var den bedste vej at gå, men at det kunne man diskutere, og